Hatvan évvel ezelőtti emlékek

A brassói Péter házaspár a téli sportokban alkotott maradandót

Brassóban jártunk, a jégkorongozók mérkőzéseire voltunk kíváncsiak, de kihasználtuk az alkalmat és meglátogattuk a 88 éves Péter Istvánt, a csíkszéki származású sokszoros válogatott jégkorongozót, a Brassói ASA egykori parancsnokhelyettesét.

DOBOS LÁSZLÓ

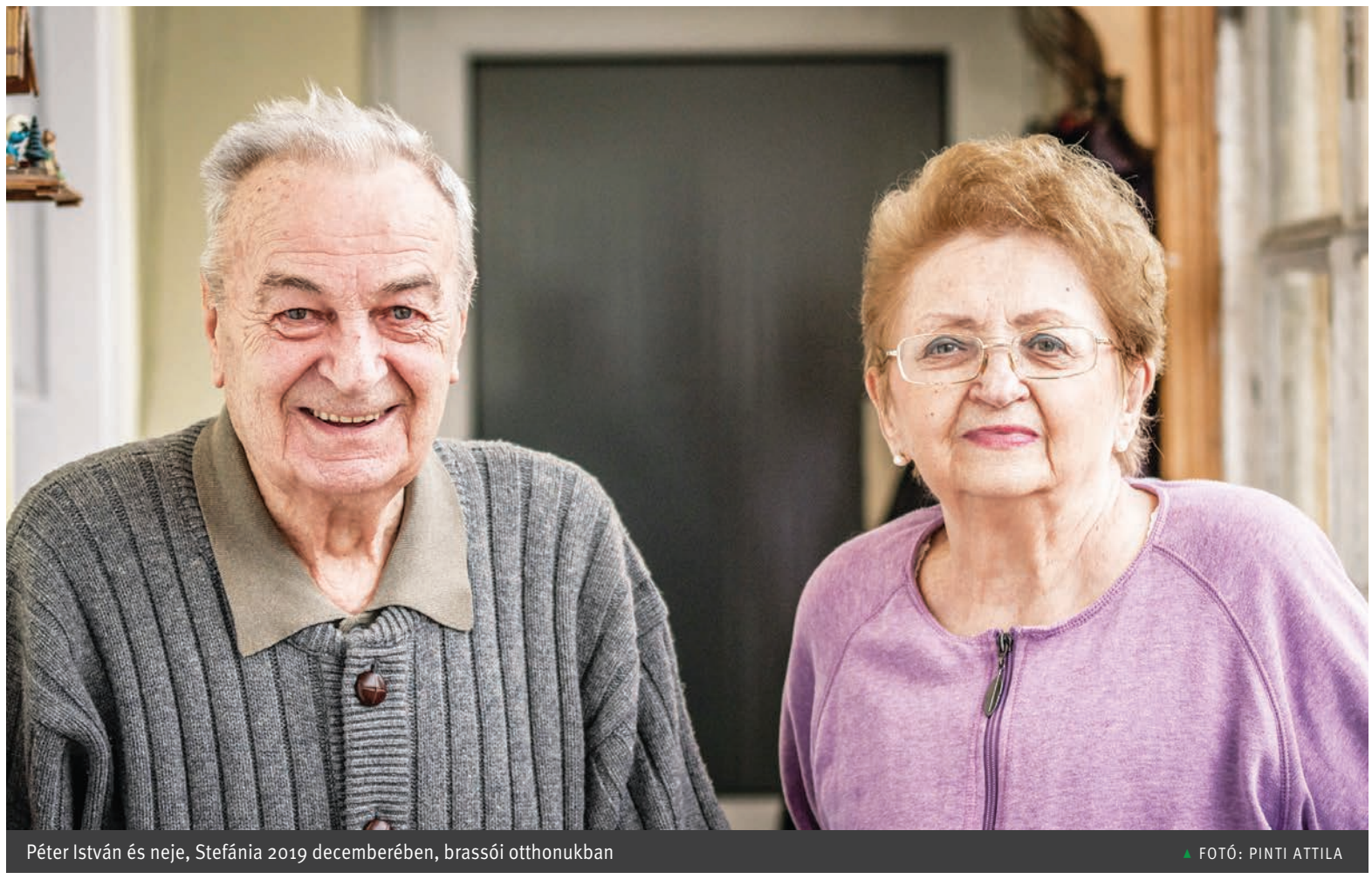

Péter István és neje, Stefánia 2019 decemberében, brassói otthonukban ▲ FOTÓ: PINTI ATTILA

Brassó központjában, csendes kis utcácskában él az egykori kiváló jégkorongozó Péter István és felesége, Péterné Botcariu Stefánia, aki az 1956-os téli olimpián, az olaszországi Cortina d'Ampezzóban sífutásban képviselte Romániát.

A két világháború között, a trianoni békediktátumot követően vásároltak telket és építettek házat Brassóban, a régi Szentpéteri út közelében Péter István szülei, akik mindketten Csíkmadarasról származnak. Péter István 1932-ben született Brassóban, de gyermekkora nagy részét Csíkszeredában töltötte nagynénjénél, aki a régi Kossuth utcában lakott, a Száva-féle házban, közel az egykori polgármesteri hivatalhoz és a régi csíkszeredai jégpályához. „Hátramentem a kertbe, átugrottam a kerítésen, és máris ott voltam a jégpályán, amely akkor mindig tele volt korcsolyázó gyerekekkel" – meséli. Az 1940-es bécsi döntés fontos momentum volt a Péter család életében. Szülei el szerették volna cserélni a brassói házat egy marosvásárhelyivel vagy egy csíkszeredaival, de a politikusok nem tartották be a hat hónapos tárgyalási időt, lezárták a határokat, és ő Tusnádfürdőn maradt nagybátyjánál, később pedig nagynénjénél lakott Csíkszeredában. A háborús időkben a kisfiút Magyarországon, Csíkszeredában hagyták, a szülők pedig Romániában, Brassóban maradtak. „Apám kiváló szakember volt, pótolhatatlan volt a brassói gyárban, ahol dolgozott, el se vitték katonának. Azt mondta, nem kockáztat átszökni a határon Magyarországra. Háborús idők voltak, és úgy döntöttek, hogy én maradjak Csíkszeredában, ott is jártam iskolába, ott fertőzött meg a hoki, ott tanultam meg korcsolyázni. A háború végén hazajöttem Brassóba, itt fejeztem be a középiskolát a Római Katolikus Gimnáziumban" – emlékszik vissza a ma 88 éves Péter István. Brassóban korábban, már az 1920-as évek közepén meghonosodott a hoki, így a második világháború után volt alap, újraindulhatott a hokimozgalom. „A Brassói Tractorulnál kezdtem hokizni, a fogorvos Bogdán Gyuszi és Szabó Jenő, aki a traktorgyárban dolgozott, vásároltak nekem hokibakancsot és korcsolyát, használtat" – mesélte.

Kolozsvár, majd Bukarest

Péter István nagyon jó barát volt a pár éve elhunyt Czáka Zoltánnal, és mint mesélte, a kiszállások alkalmával mindig egy szobába osztották be kettőjüket. „Az érettségi után Czákával együtt felvételiztünk Kolozsvárra, a Bolyai Egyetemre, én a gépészmérnökire jutottam be, Czáka az orvosira felvételizett, de végül a jogon kezdte meg tanulmányait. 1952-ben Mănescu, a tábornok-miniszter engedélyezte Flamaropolnak, hogy alakítson hokicsapatot a hadsereg keretében. Flamaropol elindult játékosokat toborozni, így jutott el hozzánk, kolozsvári egyetemistákhoz. Abban az időben úgy volt, hogy az egyetem után még két év katonaságot kell végezni, nekünk meg azt ígérték, hogy áthelyeznek a bukaresti egyetemre, nem kell katonaságot csinálni, sportolhatunk, és fizetést is kapunk, mert hat hónap után tiszti rangunk lesz. Hat hónap után Czáka és én is hadnagyok lettünk, a harmadik kolozsvári fiút, akivel együtt mentünk Bu-

1953-ban a Bâlea-tónál edzőtáborozott a Bukaresti CCA. Első: Mihai Flamaropol, második Czáka Zoltán, harmadik Péter István, utolsó előtti Incze III. József Tuka, utolsó pedig Puskás Huba

▼ ARCHÍV FELVÉTEL

> **Apám kiváló szakember volt, pótolhatatlan volt a brassói gyárban, ahol dolgozott, el se vitték katonának. Azt mondta, nem kockáztat átszökni a határon Magyarországra. Háborús idők voltak, és úgy döntöttek, hogy én maradjak Csíkszeredában, ott is jártam iskolába, ott fertőzött meg a hoki, ott tanultam meg korcsolyázni.**